YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
28 päivänä maaliskuuta 1996 *

Asiassa C-191/94,

jonka Tribunal de première instance de Bruxelles on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

AGF Belgium SA

vastaan

Euroopan talousyhteisö,

Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI),

Fonds national de reclassement social des handicapés,

Croix-Rouge de Belgique

ja

Belgian valtio,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ennakkoratkaisun Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 3 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J.-P. Puissochet (esittelevä tuomari) ja G. Hirsch sekä tuomarit F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sévon ja M. Wathelet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Euroopan yhteisöjen komissio edustaen Euroopan talousyhteisöä, asiamiehenään johtava oikeudellinen neuvonantaja David Gilmour,

— Fonds national de reclassement social des handicapés, edustajanaan asianajaja Franklin Huisman, Bryssel,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Institut national d'assurance maladie-invaliditén, edustajanaan asianajaja Jean-Jacques Masquelin, Bryssel; Belgian valtion, asiamiehenään ulkosuhteista, ulkomaankaupasta ja kehitysyhteistyöasioista vastaavan ministeriön hallintoosaston johtaja Jan Devadder ja hänen avustajansa asianajaja Marc Libert, Bryssel

ja komission, asiamiehenään David Gilmour, esittämät suulliset huomautukset 28.11.1995 pidetyssä istunnossa,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.2.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Tribunal de première instance de Bruxelles on 23.6.1994 tekemällään, 1.7.1994 yhteisöjen tuomioistuimeen saapuneella päätöksellä pyytänyt ennakkoratkaisua EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti kolmeen Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (jäljempänä pöytäkirja) 3 artiklan tulkintaa koskevaan kysymykseen.

2 Nämä kysymykset on esitetty vireillä olevassa liikennevakuutusten lisämaksujen maksamista koskevassa riita-asiassa SA AGF Belgium (jäljempänä AGF) vastaan Euroopan talousyhteisö, Institut national d'assurance maladie-invalidité (jäljempänä INAMI), Fonds national de reclassement social des handicapés (jäljempänä FNRSH, jonka sijaan on säätiön purkamisen jälkeen vuonna 1995 tullut INAMI), Croix-Rouge de Belgique (jäljempänä CRB) ja Belgian valtio.

3 Pöytäkirjan kolmas artikla kuuluu seuraavasti:

"Yhteisöt, niiden varat, tulot ja muu omaisuus ovat vapautetut kaikista välittömistä veroista.

Jäsenvaltioiden hallitusten on toteutettava aina, kun se on mahdollista aiheelliset toimenpiteet hyvittääkseen tai maksaakseen takaisin irtaimen tai kiinteän omaisuuden hintaan sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot, kun yhteisöt suorittavat virkakäyttöönsä huomattavia hankintoja, joiden hintaan sisältyy tällaisia veroja. Näiden määräysten soveltaminen ei kuitenkaan saa johtaa kilpailun vääristymiseen yhteisöissä.

Vapautus ei koske sellaisia veroja ja maksuja, jotka ovat ainoastaan korvausta yleishyödyllisistä palveluista."

4 Belgian lainsäädännössä säädetään liikennevakuutusmaksujen pakollisista lisämaksuista FNRSH: lle (16.4.1963 annetun lain 24 pykälä ja 5.7.1963, 23.10.1978 ja 28.6.1984 annetut kuninkaalliset asetukset), INAMI: lle (9.8.1963 annetun lain 121 pykälä sellaisena kuin se on täydennettynä talousarvioehdotuksista vuosina 1974—1975 annetun lain 57 pykälällä, 26.6.1992 annetun lain 31 pykälä sekä 20.5.1976 ja 20.7.1992 annetut kuninkaalliset asetukset) ja CRB: lle (7.8.1974 annettu laki ja 16.12.1974 annettu kuninkaallinen asetus, sellaisena kuin se on muutettuna 21.1.1976 ja 20.3.1991 annetuilla kuninkaallisilla asetuksilla).

5 Euroopan yhteisöt ovat tehneet AFG: n kanssa ajoneuvon liikenteeseen käyttämistä koskevat vastuuvakuutussopimukset eri toimielimissä käytettäviä ajoneuvoja varten kieltäytyen maksamasta Belgian lainsäädännön mukaisia lisämaksuja sillä

perusteella, että kyseisen lainsäädännön nojalla maksettaviksi vaaditut maksut ovat sellaisten kansallisten verojen kaltaisia maksuja, joista yhteisöt on pöytäkirjan 3 artiklan mukaan vapautettu.

6 AFG, jonka piti huolehtia ennakolta lisämaksujen suorittamisesta edunsaajayhteisöille, on saattanut asian Tribunal de première instance de Bruxellesin käsiteltäväksi saadakseen joko ETY:n tai kyseiset yhteisöt yhdessä Belgian valtion kanssa suorittamaan takaisin sen maksamia maksuja vastaavat suoritukset.

7 Kansallinen tuomioistuin katsoi, että riita-asian ratkaisu riippuu pöytäkirjan 3 artiklan tulkinnasta, ja päätti lykätä ratkaisun antamista esittääkseen yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Voidaanko pöytäkirjan 3 artiklaa tulkita siten, että sitä sovelletaan ennakkomaksuihin, jotka voitaisiin kansallisen oikeuden mukaan rinnastaa sosiaaliturvamaksuihin siksi, että niitä ei säädetä perustuslaintasoisesti vuosittaisiksi ja yleisiksi kuten verot, vaikka ne peritäänkin julkisen viranomaisen toimesta lain nojalla, eikä niitä makseta valtion kassaan vaan suoraan saatujen tulojen lopullisesta käyttämisestä vastaaville yhteisöille?

2) Voidaanko pöytäkirjan 3 artiklan kolmatta kohtaa tulkita siten, että sitä sovelletaan vakuutusmaksujen lisämaksuina yhteiskunnallisesti hyödyllisiksi katsotuille yhteisöille, kuten INAMI, FNRSH tai CRB, maksettaviin ennakkomaksuihin (kun kyseessä ovat ajoneuvon liikenteeseen käyttämistä koskevat vastuuvakuutukset) siitä syystä, että näiden ennakkomaksujen ja kyseisten yhteisöjen tuottamien palvelujen välillä katsotaan olevan ainakin välillinen tai potentiaalinen yhteys?

3) Voidaanko pöytäkirjan 3 artiklan toista kohtaa tulkita siten, että sitä sovelletaan yhteisöjen virkakäyttöönsä tekemien huomattavien hankintojen yhteydessä perittäviin välillisiin veroihin ja myyntiveroihin?"

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

8 Ensimmäisessä ennakkoratkaisukysymyksessään kansallinen tuomioistuin pyytää selvittämään, onko kyseisiä ennakkomaksuja kaikesta huolimatta pidettävä pöytäkirjan 3 artiklan tarkoittamina välittöminä veroina, välillisinä veroina tai myyntiveroina, vaikka ne vaikuttaisivat pikemminkin sosiaaliturvamaksujen kuin verosaamisten kaltaisilta siitä syystä, ettei niitä makseta valtiolle vaan edunsaajayhteisöille.

9 Komissio katsoo, että kysymykseen pitäisi vastata myöntävästi. Sen mukaan riidanalaiset ennakkomaksut täyttävät kansainvälisissä järjestöissä veron käsitteelle hyväksytyt kriteerit, joiden mukaan vero kattaa kaikki pakolliset vastasuoritusta vaille jäävät viranomaisille maksettavat pakolliset suoritukset. Komissio vetoaa myös yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan muille julkisoikeudellisille yhteisöille kuin valtiolle suoritettavat maksut ovat perustamissopimuksen 95 artiklassa tarkoitettuja sisäisiä maksuja.

10 INAMI, FNRSH ja Belgian hallitus katsovat puolestaan, että kysymykseen on annettava kielteinen vastaus. Heidän mukaansa riidanalaisilla lisämaksuilla ei pyritä kattamaan valtion talousarviossa vahvistettuja yleisiä menoja, vaikka ne peritäänkin viranomaistoimin yhteiskunnan rasitteeksi jäävien menojen rahoittamiseksi. Kyseiset ennakkomaksut ovat lähinnä sosiaaliturvamaksujen kaltaisia, joiden ei yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti katsota olevan veroja eikä niiden näin ollen myöskään katsota kuuluvan pöytäkirjan 3 artiklan soveltamisalaan.

11 Edellä esitettyjä perusteluja ei voida hyväksyä.

12 Yhteisöjen tuomioistuin onkin eräitä pöytäkirjan määräyksiä tulkitessaan katsonut, että vero voidaan erottaa sosiaaliturvamaksusta siksi, että se on julkisen vallan yleisiä menoja kattamaan tarkoitettu maksu, kun taas sosiaaliturvamaksu käytetään

suoraan sosiaaliturvajärjestelmän rahoittamiseen, vaikka maksun perimiseen sovelletaankin samankaltaista menettelyä kuin verosaatavien kantamiseen (ks. asia 23/68, Klomp, tuomio 25.2.1969, Kok. 1969, s. 43, 20 kohta).

13 Tätä erottelua ei kuitenkaan voida soveltaa kansallisen tuomioistuimen kuvaamissa tosiasiallisissa olosuhteissa.

14 Kuten komissio toteaa, edellä mainitussa oikeuskäytännössä tulkitaan pöytäkirjan määräyksiä, joiden perusteella yhteisöjen virkamiehet ja muut toimenhaltijat vapautetaan maksamasta kansallisia veroja palkoista ja palkkioistaan. Tämä vapautus koskee erityisesti yhteisöjen muuta henkilöstöä ja suoritetuista tehtävistä saatujen palkkioiden verotusta, joka voisi kuulua kansallisen verotuksen piiriin, mutta joista vero maksetaan yhteisölle. Esillä olevassa asiassa kyseessä ovatkin ne pöytäkirjan määräykset, joilla yhteisöt vapautetaan välittömästä verotuksesta ja joiden perusteella tietyissä olosuhteissa tehdyistä hankinnoista ei peritä tai palautetaan välillinen vero ja myyntivero.

15 Toisaalta julkisasiamies huomauttaa ratkaisuehdotuksensa 21 ja 22 kohdassa, että sosiaaliturvasta vastaavien yhteisöjen rahoitus voidaan turvata sekä erityisillä sosiaaliturvamaksuilla että verotuksellisella ennakkoperinnällä. Se, että riidanalaiset lisämaksut on tarkoitettu käytettäviksi suoraan tällaiseen rahoitukseen, ei yksin riitä osoittamaan, että nämä maksut ovat rinnastettavissa sosiaaliturvamaksuihin.

16 Riippumatta näille maksuille kansallisessa oikeudessa annetusta luonnehdinnasta, kyseisiä ennakkoja ei voida samaistaa sosiaaliturvamaksuihin, jotka sosiaaliturvajärjestelmän alaisuuteen kuuluvien henkilöiden tai sosiaaliturvasta vastaavan yhteisöjen jäsenten on maksettava. Kansallisen tuomioistuimen ennakkoratkaisupyynnöstä käy itse asiassa ilmi, että näitä lisämaksuja sovelletaan kaikkiin

liikennevakuutuksenottajiin, ne vakuutuksenottajat mukaan lukien, jotka eivät millään tavoin ole sidoksissa edunsaajayhteisöihin, ja että lisämaksut on siis maksettava riippumatta vakuutuksenottajan asemasta sosiaaliturvajärjestelmän alaisuuteen kuuluvana tai kyseisen kaltaisen yhteisön jäsenenä.

17 Edellä esitetyn perusteella tämän kaltaisten ennakkomaksujen on katsottava vastaavan pakollisia yleishyödyllisille julkisoikeudellisille yhteisöille maksettavia maksuja. Riidanalaiset vakuutusmaksujen lisämaksut onkin mainittu sellaisinaan Belgian vakuutusten valvonnasta vastaavan viraston muistiossa, joka on komission huomautusten liitteenä ja jossa luetellaan kaikki vakuutuksiin liittyvät erilaiset verot ja pakolliset maksut.

18 Komissio huomauttaakin, että tämän luonteiset pakolliset maksuosuudet kuuluvat perustamissopimuksen veromääräyksissä tarkoitettuihin sisäisiin maksuihin. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan se, että muu julkisyhteisö kuin valtio perii muulle kuin valtiolle tulevan veron tai pakollisen maksun, joka on luonteeltaan erityinen vero tai tiettyyn edeltä vahvistettuun tarkoitukseen käytettäväksi määrätty maksu, ei estä näiden sopimusmääräysten soveltamista (ks. asia 74/76, Iannelli ja Volpi, tuomio 22.3.1977, Kok. 1977, s. 557, 19 kohta).

19 Euroopan yhteisöjen yhteisen neuvoston ja komission perustamisesta tehdyn sopimuksen, johon pöytäkirja on liitetty, 28 artiklan mukaan yhteisöillä on jäsenvaltioiden alueella ne erioikeudet ja vapaudet, jotka ovat tarpeen yhteisöjen tehtävien toteuttamiseksi. Yhteisöille tällä perusteella myönnetty verovapautus, jolla pyritään turvaamaan yhteisöjen riippumattomuus jäsenvaltioista ja hyvät toimintamahdollisuudet, määritellään pöytäkirjassa erittäin laajasti. Niinpä 3 artiklassa ei verovapautusta rajoiteta koskemaan vain yhteisöjä, niiden varoja, tuloja ja muuta

omaisuutta. Artiklan mukaan jäsenvaltioiden tulee lisäksi hyvittää tai maksaa takaisin yhteisöjen virkakäyttöönsä suorittamien huomattavien hankintojen hintoihin sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot.

20 Pöytäkirjan 3 artiklan toisessa ja kolmannessa kohdassa mainitut rajoitukset huomioon ottaen kyseinen verovapautus koskee kaikkia verotusmuotoja, välillisiä ja välittömiä veroja, ja sen voidaan katsoa ulottuvan kaikenlaisiin pakollisiin maksuosuuksiin tai maksuihin, jotka ovat yhteisön oikeudessa tarkoitettuja sisäisiä maksuja.

21 Näin ollen ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että pöytäkirjan 3 artiklaa on tulkittava siten, että sellaiset ennakkomaksuina perittävät liikennevakuutusmaksujen lisämaksut, joilla pyritään rahoittamaan yleishyödyllisten julkisoikeudellisten yhteisöjen toimintaa, kuuluvat artiklan soveltamisalaan.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

22 Kansallisen tuomioistuimen toinen ennakkoratkaisukysymys koskee sitä, voidaanko riidanalaisten ennakkomaksujen katsoa olevan sellaisia välittömiä veroja, maksuja tai välillisiä veroja, jotka maksetaan pöytäkirjan 3 artiklan kolmannessa kohdassa tarkoitettuna korvauksena yleishyödyllisistä palveluista ja joita vapautus ei koske.

23 Komission mukaan kyseiset ennakot kuuluvat yleiseen verotukseen eikä niiden voida katsoa olevan palveluista maksettavia korvauksia siitä syystä, että ne eivät vastaa suuruudeltaan millään tavoin saatavien hyödykkeiden määrää tai tosiasiassa suoritetun palvelun arvoa. Komissio korostaa vielä tässä yhteydessä, ettei yhteisö eivätkä sen virkamiehet kuulu belgialaiseen sosiaaliturvajärjestelmään eivätkä saa sen mukaisia etuuksia.

24 INAMI, FNRSH ja Belgian hallitus väittävät puolestaan, että riidanalaisilla lisämaksuilla maksetaan tosiasiallisesti yleishyödyllisistä palveluista suoritettavaa korvausta.

25 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo aiemmin todennut, pöytäkirjan 3 artiklassa nimenomaan sallitaan se, että jäsenvaltiot sisäisessä oikeudessaan erottavat toisistaan veron, jolla pyritään kattamaan julkisen vallan yleisiä menoja, sellaisesta maksusta, joka suoritetaan vastikkeena tietystä palvelusta (ks. asia 32/67, Van Leeuwen, tuomio 8.2.1968, Kok. 1968, s. 63).

26 Tässä yhteydessä on huomattava, että jo pelkkä tietyn palvelusta saatavan vastasuorituksen käsite edellyttää, että palvelu on suoritettu tai että se ainakin voitaisiin suorittaa niille, jotka maksavat maksun. Pelkän maksun ei voida sellaisenaan katsoa olevan pöytäkirjan 3 artiklan kolmannessa kohdassa tarkoitettu korvaus yleishyödyllisestä palvelusta kuin siinä tapauksessa, että palvelut suoritetaan tai ne ainakin voitaisiin suorittaa niille, jotka palveluiden vastikkeena suorittavat mainitun korvauksen.

27 Kuten tämän tuomion 16 kohdassa todetaan, kaikki vakuutuksenottajat ovat velvollisia maksamaan liikennevakuutusmaksujen lisämaksut, olivatpa ne sitten edunsaajayhteisöjen tuottamien palvelujen saajia tai eivät, eivätkä ne maksujen suorittamisen perusteella saa minkäänlaista oikeutta vaatia palvelujen suorittamista. Onkin yhdyttävä komission kantaan ja painotettava sitä, etteivät yhteisöt eikä niiden vakinainen henkilöstö kuulu belgialaiseen sosiaaliturvajärjestelmään eivätkä ne saa sen mukaisia etuuksia.

28 Tästä syystä toiseen kysymykseen on vastattava, että pöytäkirjan 3 artiklan kolmatta kohtaa on tulkittava siten, ettei sitä sovelleta sellaisiin pakollisina ennakkomaksuina maksettaviin liikennevakuutusten lisämaksuihin, joilla pyritään yleisellä

tasolla rahoittamaan yleishyödyllisten julkisoikeudellisten yhteisöjen toimintaa ja joita ei makseta korvauksena tietyn palvelun suorittamisesta.

Kolmas ennakkoratkaisukysymys

29 Kansallisen tuomioistuimen kolmannessa kysymyksessä pyritään selvittämään, sovelletaanko pöytäkirjan 3 artiklan toista kohtaa, jonka mukaan yhteisöjen virkakäyttöönsä hankkiman kiinteän tai irtaimen omaisuuden hintoihin sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot hyvitetään tai maksetaan takaisin, myös välillisiin veroihin tai myyntiveroihin, jotka on peritty samalla tavoin palvelujen suorittamisen yhteydessä.

30 Komissio katsoo, että riidanalaiset ennakkomaksut voitaisiin rinnastaa niin välittömiin kuin välillisiinkin veroihin, ja väittää, että pöytäkirjan 3 artiklan toisessa kohdassa mainittua välillisten verojen ja myyntiverojen hyvittämistä pitäisi soveltaa kaikkiin omaisuuden tai palvelujen hankintoihin, joiden arvo ylittää kansallisessa lainsäädännössä määrätyn rajan.

31 INAMI ja FNRSH väittävät puolestaan, että liikennevakuutusten lisämaksut eivät ole hankinnan hintaan sisältyviä välillisiä veroja tai myyntiveroja eivätkä ne näin kuulu pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan soveltamisalaan.

32 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 37 ja 38 kohdassa, palveluja koskevan maininnan puuttuminen pöytäkirjan 3 artiklan toisesta kohdasta voidaan selittää sillä, että omaisuuden verottaminen on historiallisestikin ollut huomattavasti merkityksellisempää, eikä tarkoita sitä, että pöytäkirjan laatijat olisivat tietoisesti jättäneet palvelujen suorittamisen kyseisen määräyksen soveltamisalan ulkopuolelle.

33 Yleisesti ottaen kiinteän ja irtaimen omaisuuden hintoihin sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot koskevat tavarahankintojen lisäksi myös erilaisten oikeuksien hankkimista. Tästä syystä tavallisin omaisuuden hintaan sisältyvä vero eli arvonlisävero ei koske vain hankintatapahtumaa sellaisenaan vaan myös kaikkia tavaran luovutuksen muotoja, vuokrasopimukset sekä kaikenlainen palvelujen suorittaminen mukaan lukien, joiden avulla omaisuutta hallitaan, vaikkei varsinaista omistusoikeutta olisikaan saatu.

34 Yhteisöille myönnetyn verovapautuksen tarkoituksen kannalta arvioiden ei ole mitään pätevää syytä määritellä hankintojen hintoihin sisältyvien välillisten verojen ja myyntiverojen hyvittämistä tai takaisin maksamista suppeasti ja sulkea näin palvelujen suorittaminen sen ulkopuolelle. Jos tällaiset hankinnat ovat tarpeen yhteisöjen tehtävien toteuttamiseksi ja niiden arvo on riittävän suuri, jotta niiden voidaan katsoa olevan kulloinkin kyseessä olevan lainsäädännön mukaan huomattavia, on palvelujen suorittamisen hintoihin sisältyvät välilliset verot ja myyntiverot voitava hyvittää tai maksaa takaisin.

35 Komission ja Belgian hallituksen toimittamista asiakirjoista käy muutoinkin ilmi, että toimenpiteet, joihin jäsenvaltioiden on ryhdyttävä pöytäkirjan 3 artiklan toisen kohdan perusteella verovapautuksen toteuttamiseksi ja välillisten sekä myyntiverojen takaisin maksamiseksi, koskevat samalla tavoin palvelujen suorittamista kuin muuta tavaran luovutusta.

36 Kolmanteen kysymykseen on tästä syystä vastattava, että pöytäkirjan 3 artiklan toista kohtaa on tulkittava siten, että siinä mainittu välillisten verojen ja myyntiverojen hyvittäminen tai takaisinmaksaminen koskee kaikentyyppisiä hankintoja, palvelujen suorittaminen mukaan lukien, kun hankinnat ovat tarpeen yhteisöjen tehtävien toteuttamiseksi ja ylittävät arvoltaan kulloinkin kyseessä olevan lainsäädännössämäärätyn rajan.

Oikeudenkäyntikulut

37 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on ratkaissut Tribunal de première instancen de Bruxellesin 23.6.1994 tekemällä päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 3 artiklaa on tulkittava siten, että sellaiset pakolliset ennakkomaksut kuten liikennevakuutusmaksujen lisämaksut, joilla pyritään osallistumaan yleishyödyllisten julkisoikeudellisten yhteisöjen rahoitukseen, kuuluvat artiklan soveltamisalaan.

2) Tämän pöytäkirjan 3 artiklan kolmatta kohtaa on tulkittava siten, ettei sitä sovelleta sellaisiin pakollisina ennakkomaksuina maksettaviin liikennevakuutusten lisämaksuihin, joilla pyritään yleisellä tasolla rahoittamaan yleishyödyllisten julkisoikeudellisten yhteisöjen toimintaa ja joita ei makseta korvauksena tietyn palvelun suorittamisesta.

3) **Tämän pöytäkirjan 3 artiklan toista kohtaa on tulkittava siten, että välilliset verot ja myyntiverot hyvitetään tai palautetaan kaikentyyppisistä hankinnoista, palvelujen suorittaminen mukaan lukien, kun hankinnat ovat tarpeen yhteisöjen tehtävien toteuttamiseksi ja ylittävät arvoltaan kulloinkin kyseessä olevan lainsäädännön määräämän rajan.**

Rodríguez Iglesias Kakouris Puissochet

Hirsch Schockweiler Moitinho de Almeida

Kapteyn Jann Ragnemalm

Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä maaliskuuta 1996.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti